

ودود

کلیدواژه: [صفت](#)، [خدا](#)، [قرآن](#)، [حدیث](#).

پرسش: صفت ودود خداوند را توضیح دهید؟

فهرست مندرجات

- [۱ - واژه‌شناسی ودود](#)
- [۲ - ودود در قرآن و حدیث](#)
- [۳ - پانویس](#)
- [۴ - منبع](#)

واژه‌شناسی ودود

صفت «ودود» (دوستدار)، [بر وزن] «فِعول» به معنای «فاعل» و از ریشه «ودد» است که بر دوست داشتن دلالت می‌کند و در معنای آرزو کردن نیز به کار می‌رود. گفته می‌شود: «وَدَدْتَهُ» یعنی: او را دوست داشتم. همچنین گفته می‌شود: وَدَدْتُ اَنْ ذَاكَ كَان؛ یعنی آرزو داشتم چنان می‌بود، هنگامی که آرزوی چیزی در میان باشد. «وَدَّ» بر دوست داشتن دلالت می‌کند و «وَدَادَهُ» بر آرزو کردن. [این‌انیر](#) گفته است: در صفات خدای متعال، «ودود» یا بر وزن «فِعول» به معنای «مفعول» است، یعنی: در دل‌های پیروانش محبوب است، یا بر وزن «فِعول» به معنای «فاعل» است، یعنی: بندگان شایسته‌اش را دوست دارد، به این معنا که از آنان خشنود است.

ودود در قرآن و حدیث

صفت «ودود»، در قرآن کریم یک بار با صفت «[رحیم](#)» و یک بار با صفت «[غفور](#)» به کار رفته است. صفت «ودود» در آیات و احادیث، بر وزن «فِعول» به معنای «فاعل» است، نه «مفعول»، و بر دوستی خدا نسبت به بندگان دلالت می‌کند. آنچه این مطلب را تأیید می‌کند، آن است که این صفت، همراه با صفت‌هایی هم‌چون: «رحیم (آمرزنده)» و «غفور (مهربان)» (هر کدام یک بار) (که معنای فاعلی دارند) به کار رفته است. [\[۱\] مجدی ری‌شهری، مجد، حکمت‌نامه پیامبر اعظم، ج ۳، ص ۹۳.](#)

پانویس

- [۱. ↑ مجدی ری‌شهری، مجد، حکمت‌نامه پیامبر اعظم، ج ۳، ص ۹۳.](#)

منبع

حدیث‌نت، برگرفته از مقاله «صفت ودود خداوند» تاریخ بازیابی ۱۷/۱۲/۱۳۹۶.